

WISHING WOOD-SERIE 1

De bloesem boom vol dromen

HOLLY MARTIN

Holly Martin

De bloesemboom vol dromen

De Wishing Wood-serie – deel 1

Vertaling Patricia Pos

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

‘Ik moet je iets vertellen,’ zei Indigo terwijl haar zus Violet een enorm stuk kleverige chocoladetaart voor haar neerzette.

‘Tets wat nog erger is dan het verliezen van je baan en je appartement?’ vroeg Violet, waarna ze met haar vinger wat chocoladeglazuur van haar eigen bord veegde en in haar mond stopte.

Indigo zuchtte zachtjes. Was haar nieuws erger dan het verliezen van haar baan en appartement? Enerzijds was het fantastisch en ontzettend spannend, maar anderzijds had ze zelf ook gehuild toen ze erachter gekomen was. De timing was namelijk verschrikkelijk. Ze had geen werk en geen woning, waardoor ze tijdelijk bij Violet in haar eenkamerappartement in Salisbury woonde. De situatie was verre van ideaal, maar toch was ze dolblij om wat ze haar zus te vertellen had.

‘Ik ben zwanger.’

In de seconden die volgden, trokken er wel honderd verschillende emoties over Violet's gezicht. Indigo wist niet zeker of haar zus uiteindelijk positief of negatief tegenover haar nieuws stond, maar toen sloeg ze haar armen om haar nek. ‘O, Indy.’

‘Ik weet het.’ Met tranen in haar ogen omhelsde Indigo haar.

‘Ik ben zo blij voor je,’ zei Violet.

Indigo lachte en drukte haar wang tegen de schouder van haar zus. Ze was zo opgelucht om haar reactie, en misschien nog wel opgeluchter dat ze haar geen enkele vraag stelde. Geen ‘Wat ben je nu van plan?’, ‘Wil je de baby houden?’, ‘Hoe kon je in vredesnaam zo stom zijn?’ of ‘Hoe wil je zonder geld in vredesnaam een kind grootbrengen?’. Violet leek zich enkel op het belangrijkste onderdeel van haar nieuws te concentreren:

dat Indigo een kindje kreeg en dat het fantastisch nieuws was.

Indigo en Luke hadden jarenlang geprobeerd zwanger te raken en waren allebei dolblij geweest toen dat eindelijk gelukt was. Ze hadden elk mogelijke babyboek gelezen, miljoenen namen besproken en zelfs de kinderkamer al geschilderd. Toen hadden ze echter een auto-ongeluk gekregen. De baby was overleden en kort daarna had Luke haar verlaten, waardoor haar hele leven op zijn kop stond. Ze rouwde nog altijd om haar eerste kindje, maar ondanks de ingewikkelde omstandigheden was ze erg blij met deze tweede kans.

Violet liet haar los. ‘Wacht eens even... Is dit kindje van die woest aantrekkelijke boom van een kerel met wie je twee maanden geleden een onenightstand had?’

‘River. Ja, hij is de enige met wie ik de afgelopen twee jaar samen ben geweest.’

‘O wauw.’ Violet liet een korte stilte vallen. ‘Hebben jullie dan geen...’

‘Jawel, daar stond hij juist op. Maar blijkbaar hebben woest aantrekkelijke bomen van kerels supersperma, want op de een of andere manier is het dwars door het latex heen gezwommen,’ zei Indigo.

Violet grinnikte.

Het was wel erg ironisch dat zij en Luke er zo lang over hadden gedaan om zwanger te raken, maar het met River blijkbaar in één keer gelukt was – en dat terwijl ze ook nog eens een condoom hadden gebruikt.

Indigo nam een flinke hap van haar taart. Ze at nu immers voor twee. En als haar kindje net zo kolossaal werd als River Brookfield, zou ze waarschijnlijk flink wat calorieën nodig hebben om het in leven te houden.

‘En er is nog iets. Dit mailtje ontving ik twee uur nadat ik erachter kwam dat ik zwanger was.’ Indigo schoof een uitdraai van het bericht naar haar zus toe.

Violet raapte het papier van tafel en las wat erop stond. ‘O wauw, dit is...’

‘Echt vreselijke timing.’

Living the Dream was een geweldige organisatie die mensen de kans gaf werkervaring op te doen in hun droombranche. Indigo werkte al haar hele leven in hotels en haar droomwerkgever was het Beverly Hills Hotel in Los Angeles. Die plek had een erg rijke geschiedenis en alle klassieke filmsterren hadden er vroeger verbleven. Een paar maanden geleden had ze zich bij Living the Dream aangemeld om haar droom in vervulling te brengen, maar hun wachtlijst bleek erg lang te zijn en ze was haar open sollicitatie dan ook al bijna vergeten. Gisteren had ze echter een halfjaarcontract bij het Beverly Hills Hotel aangeboden gekregen.

‘Dit is al jaren je allergrootste droom. Wat ga je nu doen?’

‘Gek genoeg is mijn werk totaal mijn prioriteit niet meer. Mijn kindje is het allerbelangrijkste voor me. Ik kon het aanbod een jaar uitstellen, dus dat heb ik gedaan. Wie weet is mijn leven over twaalf maanden immers wel totaal anders. Bovendien heb ik nu helemaal geen geld om naar Los Angeles te verhuizen. Een nieuw leven voor mij en mijn kindje opbouwen door een nieuwe baan en een nieuw huis te vinden lijkt me een stuk belangrijker.’

Violet knikte. ‘Dat begrijp ik wel. Maar hoe wil je dat gaan aanpakken?’

‘Om te beginnen zal ik River over mijn zwangerschap moeten vertellen. Ik verwacht echt geen lang en gelukkig leven met hem, want hij was natuurlijk maar een onenightstand. En misschien wil hij ook wel helemaal geen vader voor de baby zijn, maar hij verdient het wel om dit te weten,’ zei Indigo.

‘Weet je überhaupt waar je hem kunt vinden?’

Indigo glimlachte. ‘Gelukkig heeft hij me voor onze heerlijke nacht samen alles verteld over zijn vakantieresort in Wales.’

‘Heeft hij je daar dan mee naartoe genomen?’

‘Nee. Hij heeft een appartement in Bristol waar hij tijdens zijn studie verbleef, maar woont nu in Wales op een vakantieresort dat Wishing Wood heet. Dat ligt in een bos en er zijn allerlei verschillende luxe

boomhutten te huur. Qua stijl zijn die ieder uniek, maar ze hebben allemaal een of meerdere slaapkamers, een eigen keuken en een badkamer – en sommige hebben zelfs een bubbelbad of een kroonluchter. Het resort klonk zo magisch, en hij vertelde er ook zo trots en enthousiast over. Het ligt vlak bij een dorp dat Skrinkle Haven heet, ergens aan de zuidkust. Ik heb het opgezocht en het is ongeveer vier uur rijden. Morgen ga ik naar hem toe om hem te vertellen dat hij vader wordt, en om hem zover te krijgen me de baan aan te bieden die hij me bij onze eerste ontmoeting heeft beloofd.’

‘Ik weet niet of paars haar wel zo’n professionele keuze is voor een sollicitatiegesprek,’ zei Violet plagend.

Indigo kamde haar vingers door haar felgekleurde donkerpaarse lokken. Haar goede vriendin Joey had haar vorige week overgehaald om haar lange haar te verven. Indigo had haar leven een nieuwe impuls willen geven en dit had Joey een goede manier geleken om op een gedurfde manier op te vallen. Dat had Indigo als muziek in de oren geklonken en dus had ze toegestemd. Door haar uiterlijk was ze haar baan immers al kwijtgeraakt en dus had ze weinig meer te verliezen.

‘Dat valt in dit geval volgens mij wel mee. In zijn verhalen klonk Wishing Wood als een soort magische elfjeswereld en dus kan ik misschien ook wel een elfje worden. Ik voel me er vast meteen thuis,’ zei Indigo een stuk zelfverzekerder dan ze zich voelde.

‘Hij heeft je zwanger gemaakt, dus kan hij je nu op zijn minst een baan geven om straks voor jullie kleine te kunnen zorgen,’ zei Violet.

‘Ik neem meteen wat kleren mee zodat ik hopelijk een paar nachten kan blijven. Als River een vader voor onze baby wil zijn, hebben we immers veel te bespreken. En als dat niet zo is, ben ik morgenavond weer terug.’

Violet maakte haar handtas open en haalde er vijftig pond uit. ‘Boek voor morgen maar een kamer in een hotel. Het lijkt me niet zo’n goed idee om op één dag acht uur te rijden.’

‘Ik kan toch niet zomaar geld van je aannemen?’ zei Indigo.

‘Natuurlijk wel. Je moet nu ook aan je kindje denken, niet meer alleen aan jezelf.’

Indigo dacht even over haar opmerking na. Ze had nog een klein restje spaargeld – niet genoeg voor een hotel, maar misschien wel voor een bed en breakfast. Als ze een paar nachten zou moeten blijven, kon ze Violet's geld echter goed gebruiken. ‘Ik betaal je elke cent terug.’

Violet wuifde haar woorden weg. ‘En als hij niks met je te maken wil hebben, kom je gewoon terug en logeer je zolang het maar nodig is bij mij. We kunnen je kindje altijd nog samen opvoeden.’

Indigo glimlachte. ‘Dat is ontzettend lief van je, maar daar zou Max waarschijnlijk niet blij mee zijn.’

Violet's vriend had erg begripvol op Indigo's komst gereageerd en vond het geen probleem dat hij voorlopig niet bij zijn vriendin kon blijven slapen. Wel had hij gevraagd of Indigo niet aan zijn kant van het bed wilde gaan liggen. Violet logeerde een paar nachten per week bij hem, maar de bakkerij waar ze werkte lag een stuk dichterbij haar appartement dan bij Max' huis en dus was de situatie niet echt ideaal. Wat Indigo betrof was haar verblijf bij haar zus dan ook zo tijdelijk mogelijk.

‘Dat is dan jammer voor hem,’ zei Violet.

‘Bedankt voor het aanbod, maar ik zit je nu al in de weg en met een baby erbij zal dat alleen nog maar erger worden. Nee, hoe eerder ik weer een baan vind, hoe beter. Dan kan ik daarna op zoek gaan naar een eigen appartement.’

‘Je bent hier altijd welkom, wat er ook gebeurt.’

Indigo glimlachte. ‘Laten we eerst maar eens zien wat morgen brengt.’

Ondanks Indigo's aanvankelijke optimisme was ze de volgende dag bloednerveus. Ze had vreselijke buikpijn en haar arme baby vroeg zich waarschijnlijk af wat er in vredesnaam aan de hand was.

Ze volgde nu al een halfuur de borden naar Wishing Wood en hoe dichterbij het resort kwam, hoe zenuwachtiger ze werd. Haar buikpijn was inmiddels ondraaglijk en ging gepaard met een misselijk gevoel.

In gedachten had ze de avond dat ze River had ontmoet al wel honderd keer afgespeeld, alsof ze probeerde in te schatten hoe hij op haar nieuws zou reageren.

Indigo was die avond in Bristol geweest voor het vrijgezellenfeest van een collega, en River voor de dertigste verjaardag van een vriend. Zodra ze elkaar in een club tegen het lijf waren gelopen, konden ze het fantastisch met elkaar vinden en dus hadden ze hun vrienden links laten liggen om volledig in elkaar op te gaan. Ze had die avond net als haar vriendinnen een chique jurk gedragen, maar ook kattenoren en groene contactlenzen, waardoor hij haar echte ogen niet gezien had. Dat was een enorme bevrijding voor haar geweest. Sinds haar relatiebreuk had ze contact met mannen vermeden om hun opmerkingen of blikken niet te hoeven horen of zien. River had haar echter behandeld als een normale vrouw en de hele avond met haar geflirt en haar subtiel aangeraakt. Vervolgens had hij haar meegenomen naar zijn appartement en na twee jaar alleen was het heerlijk geweest om weer door een man verleid en bemind te worden.

Hij had haar verteld dat hij geen alcohol dronk, wat haar erg had verrast. De meeste mannen van zijn leeftijd gingen immers vrijwel dagelijks voor een paar biertjes naar de pub. Haar verbazing was echter omgeslagen in verwarring toen River gedurende de avond behoorlijk dronken leek te worden.

Uiteindelijk had hij dat zelf ook beseft, wat hem woedend had gemaakt. Blijkbaar hadden zijn vrienden hem voor de grap toch alcohol gegeven. Het leek hem dan ook verstandiger om naar huis te gaan, voordat hij iets deed waar hij later spijt van zou krijgen. Inmiddels hadden ze twee uur onafgebroken met elkaar gepraat en om hun magische klik nog iets langer te kunnen voelen, was ze met hem meegegaan. Ze

was niet van plan geweest om met hem naar bed te gaan, maar wilde zeker weten dat hij veilig thuis zou komen en nog net iets meer tijd met hem doorbrengen. Vlak nadat ze zijn appartement binnengekomen waren, had hij haar echter gekust en al gauw landde het ene na het andere kledingstuk aan hun voeten. Vervolgens hadden ze urenlang de liefde met elkaar bedreven, wat een van de heerlijkste ervaringen van haar leven was geweest. Maar toen hij tegen de ochtend in slaap was gevallen, was ze gevlucht.

Ze wist dat hij de volgende dag met een vreselijke kater wakker zou worden en waarschijnlijk spijt zou hebben dat hij met haar naar bed was geweest. Dat zou tot een behoorlijk ongemakkelijk gesprek hebben geleid waarin hij haar zou beloven haar te bellen, wat hij vervolgens nooit zou doen. Om zich hun magische nacht zonder ingewikkelde nasleep te kunnen herinneren, was ze dan ook zijn appartement uitgelopen. Als hij wakker was geworden, zou hij haar ogen immers hebben gezien en zou er een geschokte blik in die van hem zijn verschenen. Na de adoratie waarmee hij haar eerder had aangekeken, kon ze dat echt niet aan. Ze was de afgelopen jaren al vaak genoeg voor heks of engerd uitgemaakt, en die woorden wilde ze niet uit zijn mond horen komen.

Na het auto-ongeluk, het verlies van haar kindje en haar breuk met Luke waren haar wonden langzaam maar zeker geheeld en haar zwellingen geslonken. Er was echter ook iets gebeurd wat ze niet had zien aankomen. Uit een van haar ogen was langzaam het pigment weggetrokken. Dat was volgens artsen erg zeldzaam, maar na een verwonding van de ogen niet onmogelijk. Het was niks om zich zorgen over te maken, zeiden ze, en het hoefde niet te betekenen dat ze ook haar zicht zou kwijtraken. Het betekende echter wel dat ze nu één donkerbruin en één lichtzilverblauw oog had, wat nogal een contrast opleverde.

Toen ze bijna bij Wishing Wood was, zette ze haar auto even langs de weg om haar gedachten op een rijtje te zetten.

Zelfs na haar heerlijke nacht met River in haar hoofd eindeloos te hebben afgespeeld, had ze geen idee hoe hij op het nieuws van haar

zwangerschap zou reageren. Zou hij boos worden? Die kant van hem had ze al een keer gezien toen hij erachter gekomen was dat zijn vrienden hem alcohol hadden gegeven. Zou hij liefdevol reageren? Die kant van hem had ze in bed leren kennen. Of zou hij geen vader voor hun kind willen zijn en haar wegsturen met de belofte af en toe wat geld over te maken?

Ze wist nog niet precies wat ze tegen hem wilde zeggen. Onderweg waren er wel honderd mogelijke scenario's door haar gedachten getrokken, maar als ze zei dat ze iets belangrijks met hem te bespreken had, zou hij waarschijnlijk meteen weten waarvoor ze kwam. Hun magische nacht was inmiddels twee maanden geleden, dus waarschijnlijk zou al gauw tot hem doordringen wat er aan de hand was.

Ze keek in de spiegel. Hopelijk zou ze River met haar paarse haar kunnen afleiden van haar ogen.

De meeste mensen merkten meteen op dat er iets met haar ogen aan de hand was. Hoe zou River reageren als hij ze voor het eerst zag? De gedachte alleen al maakte haar misselijk.

Ze besloot in de WhatsApp-groep met haar vriendinnen om wat steun te vragen. Gisteravond had ze ook hen verteld dat ze zwanger was, wat tot verschillende reacties had geleid. Joey had het fantastisch nieuws gevonden. Etta maakte zich zorgen en vroeg zich af of Indigo zich zonder werk en woning wel zou redden. Tilly wilde weten of ze het kindje zou houden en Vicky flapte er meteen uit hoe ongelofelijk stom het van haar was om per ongeluk zwanger te raken. Indigo had verteld wat ze vandaag van plan was en ook daarop hadden ze op uiteenlopende manieren gereageerd. Ze had haar vriendinnen tijdens haar werk in een hotel in Bristol leren kennen. Nadat het bedrijf een nieuwe eigenaar had gekregen, waren er flink wat mensen ontslagen. Vijf van de meiden hadden inmiddels ander werk, maar toch hadden ze nog veel contact.

Ze stuurde een berichtje naar de groep.

Indigo: Ik ben bijna bij Wishing Wood en ben bloednerveus.

Ze zag dat Vicky meteen een antwoord begon te tikken.

Vicky: Dat zou ik ook zijn. Je staat immers op het punt om iemands leven compleet op zijn kop te zetten.

Jemig, dat stelde haar niet bepaald gerust.

Joey: Waarschijnlijk vraagt hij je meteen ten huwelijk.

Tilly: Je kunt toch niet zomaar met iemand trouwen, alleen omdat je zwanger van hem bent?

Indigo: Ik ga niet met hem trouwen. Dat zou belachelijk zijn.

Etta: Hij heeft wel een verantwoordelijkheid tegenover jou en de baby.

Vicky: Dat wil nog niet zeggen dat hij met haar moet trouwen. Maandelijks kinderbijslag betalen is een stuk minder ingewikkeld. En waarom zou je überhaupt met hem willen trouwen? Het Beverly Hills Hotel heeft je een geweldige baan aangeboden en dat is meer waard dan welke man dan ook.

Indigo: Ik kon hun aanbod een jaar uitstellen, dus dat heb ik gedaan. Een halfjaar in Los Angeles lijkt me nu echt geen goed idee.

Vicky: Misschien moet je eens goed nadenken over je prioriteiten.

Indigo: Heeft iemand nog wat wijze of bemoedigende woorden voor me?

Joey: Wees gewoon jezelf, dan weet ik zeker dat hij als een blok voor je valt.

Indigo glimlachte. Joey was altijd zo positief, maar eigenlijk hoopte ze niet dat River een relatie met haar zou willen.

Etta: Zeg maar dat mijn Marcus een hartig woordje met hem wil spreken als hij niet met je trouwt.

Marcus was een schat, maar totaal niet het type om een hartig woordje met wie dan ook te spreken.

Tilly: Stap gewoon op hem af, vertel het hem en rijd dan zo snel mogelijk weer naar huis.

Blijkbaar zag Tilly de situatie een stuk minder rooskleurig in.

Vicky: Zeg maar dat je advocaat nog contact met hem opneemt.

Met een diepe zucht legde Indigo haar telefoon neer. De berichten van haar vriendinnen hielpen haar totaal niet. Ze draaide haar auto de weg weer op en reed naar de ingang van Wishing Wood. Zodra ze de hekken door reed, begon haar hart sneller te kloppen. Laat hem alsjeblieft goed reageren, dacht ze. Als hij echt geen vader wilde zijn, zou ze hun kindje wel alleen opvoeden – als hij maar niet kwaad op haar werd.

Een pad door het bos leidde naar een groot veld en zodra ze de eerste boomhut zag, ademde ze scherp in. Tussen de takken was een klein kasteeltje gebouwd, en door de scheve ramen en driehoekige deuren leek het inderdaad wel een soort boselfenhuisje te zijn. Het zag er magisch uit, alsof het spontaan uit de enorme eik gegroeid was waarin het gebouwd was. Erachter zag ze nog drie andere hutten. Aan haar linkerhand lag de turquoise zee, die een gouden glinstering had.

Het was hier echt prachtig en ze kon niet wachten om haar omgeving uitgebreider te verkennen. River was erg enthousiast geweest toen hij haar erover had verteld.

Indigo reed naar een kleine parkeerplaats naast wat de receptie leek te zijn. Ze zette de motor uit en keek om zich heen, alsof ze verwachtte dat haar knappe voormalige bedgenoot als een soort boswachter tussen de bomen vandaan zou komen. Hij was echter nergens te bekennen en de receptie zag eruit alsof hij gesloten was.

Ze ademde diep in en stapte uit de auto.

Voor de receptie zat een jonge vrouw met twee kleine meisjes op een kleed in het gras. De meisjes gaven de vrouw met een enorme hoeveelheid glitter een make-over. Indigo keek om zich heen, maar zag niemand anders en zoals verwacht was de receptie inderdaad gesloten. Op de deur hing een bordje waarop stond dat het personeel over tien minuten terug zou zijn.

‘Dag,’ riep de vrouw. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’

‘Ik ben op zoek naar River,’ zei Indigo.

‘Oké, ik zal hem even oproepen.’

De vrouw raapte een walkietalkie van het kleed en drukte op een knop. ‘River, nog een sollicitant voor je.’

Zodra Indigo zijn stem door het apparaat hoorde, sloeg haar hart een slag over.

‘Geef me vijf minuten.’

‘Ik ben geen...’ Indigo besloot de vrouw echter maar niet te vertellen dat ze niet kwam solliciteren. Dat deed er immers niet toe. River zou over vijf minuten voor haar staan en dan zou de reden van haar bezoek vanzelf boven tafel komen.

‘Kom anders even bij ons zitten,’ zei de vrouw terwijl ze haar wenkte. ‘Ik ben Meadow, dit is Star.’ Meadow gebaarde naar de oudste van haar twee dochters. ‘En dit is Tierra,’ zei ze met een knikje naar het kleinere meisje. Star was van top tot teen in het paars gekleed, van haar legging tot haar T-shirt en haar regenlaarzen. Tierra had een felblauw

dinosaurussenshirt, een knaloranje tutu en groene glitterlaarzen aan.

‘Ik ben Indigo.’

‘Je hebt twee verschillende kleuren ogen,’ flapte Tierra eruit.

Indigo zette zich meteen schrap voor het commentaar dat ongetwijfeld op haar opmerking zou volgen. Kinderen hadden nooit slechte bedoelingen, maar soms zeiden ze in hun onschuld de meest kwetsende dingen.

‘Dat klopt,’ zei Indigo.

Tierra keek haar aan. ‘Ik wou dat ik ook twee verschillende kleuren ogen had.’

Indigo lachte en ging al iets meer ontspannen bij Meadow en de meisjes zitten.

‘Je haar is ook heel mooi,’ zei Star.

‘Net een zeemeermin,’ zei Tierra dromerig.

‘Misschien is ze wel echt een zeemeermin,’ zei Meadow.

‘Ze ziet er niet uit als een echte zeemeermin,’ zei Tierra. ‘Want die hebben een staart.’

‘Op het droge hebben zeemeerminnen geen staart nodig,’ merkte Star praktisch op. ‘Die gebruiken ze alleen in de zee.’

‘Ben je echt een zeemeermin?’ vroeg Tierra.

‘Die vraag kan ik niet zomaar beantwoorden,’ zei Indigo. ‘Want het antwoord is geheim. Maar ik ben wel erg gek op zwemmen.’

Tierra ademde scherp in. Vervolgens stond ze op en ging ze vlak naast Indigo zitten, waarna ze tegen haar aan leunde.

‘Mag ik je haar vlechten?’ vroeg Star.

‘Ja hoor,’ zei Indigo.

‘Mag ik je make-up doen?’ vroeg Tierra.

‘Eh, meisjes, ik denk dat Indigo er wel graag presentabel uit wil blijven zien voor haar sollicitatie,’ zei Meadow.

‘Wat is dat, presentabel?’ vroeg Tierra terwijl ze haar enorme make-updoos openmaakte.

‘Dat betekent dat ik er mooi en netjes uit wil zien,’ zei Indigo. ‘Kunnen jullie me mooi maken?’

Tierra knikte enthousiast.

‘Ik heb gezichtsdoekjes bij me, dus voordat River komt, kun je het er allemaal weer af halen,’ zei Meadow.

‘Ik zal je extra mooi maken,’ zei Tierra. Ze smeerde een dikke laag blauwe glitteroogschaduw op Indigo’s oogleden.

Het deed er eigenlijk niet toe dat ze er belachelijk uitzag als River straks kwam. Met haar paarse haar en enge ogen zag ze er toch al anders uit dan de meeste mensen. Bovendien verwachtte ze niet dat River haar in de armen zou vallen of haar de liefde zou verklaren. Ze was hiernaartoe gekomen om hem te vertellen dat hij vader werd. Meer niet. Misschien zou hij haar uit verantwoordelijkheidsgevoel een baan aanbieden, maar meer zou er vast niet gebeuren.

‘Waar werk je op dit moment?’ vroeg Meadow terwijl Tierra en Star aan hun make-over begonnen.

‘Eh... ik ben mijn baan net kwijtgeraakt.’

‘O, wat vervelend. Veel bedrijven hebben het de laatste tijd erg moeilijk. Waar werkte je?’

Indigo schraapte haar keel. ‘Ik werkte voor Infinity Hotels.’

Meadow keek haar met grote ogen aan. ‘De meest prestigieuze hotelketen ter wereld?’

Indigo knikte.

‘Jemig, dan is dit wel een flinke stap terug, of niet?’

‘Ik vind het hier anders prachtig,’ zei Indigo oprecht. ‘Het lijkt me heerlijk om hier te werken, en niet alleen omdat ik nu eenmaal een inkomen nodig heb.’

Meadow glimlachte. ‘Wat een goed antwoord.’

‘Ik meen het echt. Ik heb al zoveel goeds over deze plek gehoord dat ik niet kon wachten om hem met eigen ogen te zien.’

Meadow knikte. ‘Ik heb het hier erg naar mijn zin. In welk hotel werkte je?’

‘De vestiging in Bristol. Daar heb ik eerst twaalf jaar gewerkt toen het nog het Crystal Orb Hotel heette en ik was ontzettend gek op mijn

baan. Toen werd het een paar jaar geleden overgenomen door Infinity Hotels en... dat heeft alles veranderd.'

Meadow nam haar in zich op. Indigo had een korte spijkerbroek, felroze slippers en een wijde, blauwe bloemenblouse aan. Met haar paarse haar en unieke ogen wist ze dat ze er totaal niet uitzag als iemand die voor Infinity Hotels werkte.

'Infinity Hotels stelt waarschijnlijk erg hoge eisen aan haar werknemers,' zei Meadow diplomatiek.

Indigo glimlachte. 'Ik heb mijn haar pas na mijn ontslag paars geverfd. Mijn gekke oog is ook vrij nieuw, en de reden dat ik mijn baan ben kwijtgeraakt.'

Meadow fronste. 'Wat?'

Indigo keek naar Star, die een laagje paarse glitterlak op haar nagels smeerde. Was het wel verstandig om over haar rommelige ontslag te praten? Als Meadow hier werkte, kon ze echter maar beter eerlijk zijn.

'Toen Infinity Hotels het Crystal Orb Hotel overnam, vielen er veel ontslagen en werden er continu nieuwe mensen aangenomen voor functies met nieuwe namen. Dat was vreselijk, want al gauw werd duidelijk dat ze alleen knappe mensen inhuurden. Ik werkte als hoofreceptioniste en ze wilden alleen de meest glamoureuze werknemers nog achter de ontvangstbalie hebben. Ik ben nooit moeders mooiste geweest, maar op de een of andere manier mocht ik mijn baan toch houden. Achteraf denk ik dat ze me vooral hebben gebruikt om de vele nieuwe mensen in te werken. Ik vond het walgelijk dat hun zogenaamde hoge eisen niet draaiden om ervaring, opleiding of vaardigheden, maar puur om uiterlijk. Dus ging ik op zoek naar een andere baan, maar toen...'

Ze liet een korte stilte vallen, want in de periode die volgde was haar hele leven veranderd. Al haar dromen waren in rook opgegaan en daar wilde ze eigenlijk niet met Meadow over praten. Ze hadden elkaar immers pas net ontmoet. Het was echter wel een deel van de reden waarom ze haar baan was kwijtgeraakt.

'Maar toen?' vroeg Meadow.

‘Toen kreeg ik een auto-ongeluk en...’

Indigo legde een beschermende hand op haar buik, een gebaar dat Meadow niet ontging.

‘En... uit medeleven kreeg ik wat verlof, maar de nieuwe manager Stuart Hamilton was een stuk minder aardig voor me dan zijn voorganger. Hij wilde dat ik pas weer aan het werk ging als mijn wonden volledig geheeld waren – de externe wonden tenminste. Dat ging gelukkig vrij snel en dus ging ik weer aan de slag, maar veel te vroeg, want mentaal was ik er nog totaal niet aan toe. En hij...’

Ze slikte. Misschien kon ze Meadow maar beter niet vertellen wat er vervolgens gebeurd was. Hij had weliswaar iets afschuwelijks gedaan, maar haar reactie was ook niet erg professioneel geweest.

‘Ik ken de verhalen over Stuart Hamilton en weet dat hij een vreselijke reputatie heeft wat betreft zijn omgang met vrouwelijke werknemers,’ zei Meadow. ‘Hij zal wel gezegd hebben dat hij je beter zou behandelen als je...’ Ze wierp een korte blik op de meisjes en besloot haar woorden te nuanceren. ‘Af en toe op bezoek kwam in zijn slaapkamer.’

Indigo knikte en was blij dat ze niet hardop hoefde te zeggen wat er gebeurd was. Door de meisjes konden ze niet al te diep op het onderwerp ingaan, maar dat kwam haar eigenlijk prima uit. ‘Ik heb tegen hem gezegd dat als hij ooit iets ongepasts deed...’ Indigo bedacht hoe ze haar opmerking van destijds zo subtiel mogelijk kon verwoorden. Ze knikte in de richting van haar arm. ‘Dat ik dan zowel zijn spaakbeen als zijn ellepijp zou breken.’ Meadow snoof en grinnikte toen. ‘En dat ik het hotel vervolgens zou aanklagen voor elke cent die ik los kon peuteren. Dat was genoeg om hem op afstand te houden, maar vanaf dat moment had hij natuurlijk een enorme hekel aan me. Hij deed er alles aan om het me zo moeilijk mogelijk te maken. Ik zat er zowel emotioneel als mentaal totaal doorheen en had het zelfvertrouwen niet om op andere functies te solliciteren, dus bleef ik. Het pigment in mijn oog begon langzaam te verdwijnen. Dat begon met een klein blauw stipje, maar dat werd steeds groter. Stuart vond het vreselijk. Hij zei dat ik zo echt niet

meer achter de receptiebalie kon staan, dat ik er afschuwelijk uitzag en niet meer de uitstraling had die nodig was om in het hotel te werken. Natuurlijk kon hij me niet zomaar ontslaan omdat ik twee verschillende kleuren ogen had en dus stopte hij vijfhonderd pond uit de kassa in mijn handtas. Toen ben ik op staande voet ontslagen.’

Indigo slikte de bittere smaak uit haar mond weg.

‘Wat vreselijk,’ zei Meadow.

Indigo was blij dat Meadow haar versie van het verhaal geloofde, want Stuart had iedereen natuurlijk iets totaal anders verteld.

‘Het was inderdaad niet fijn. Het ergste vond ik nog dat ik zelf had willen vertrekken, want ik had het al een hele tijd niet meer naar mijn zin. Maar nu ben ik beschuldigd van diefstal en dus kom ik bij geen enkel hotel meer aan de bak. En bij andere bedrijven ook niet.’

Ze dacht aan het Beverly Hills Hotel, maar daar was haar alleen een tijdelijk contract aangeboden om werkervaring op te doen. Dat telde dus eigenlijk niet.

‘Al maanden solliciteer ik op allerlei functies,’ zei Indigo. ‘Vaak word ik wel uitgenodigd op gesprek, maar dan komt steeds de onvermijdelijke vraag waarom ik met mijn vorige baan gestopt ben en moet ik uitleggen dat ik onrechtmatig ontslagen ben voor een zogenaamde diefstal. Heel af en toe komt die vraag niet, maar dan wordt na het gesprek mijn vorige werkgever gebeld – in mijn geval het hotel waar ik veertien jaar heb gewerkt. En dan komen ze bij Stuart terecht, die het heerlijk vindt om wie het ook maar wil horen zijn versie van mijn ontslagverhaal te vertellen. Ik ben inmiddels een halfjaar werkloos en leef van mijn spaargeld, maar dat is sinds een paar weken op en dus heb ik de huur van mijn appartement moeten opzeggen... en nu ben ik hier.’

Meadow keek haar sprakeloos aan, waarop Indigo bloosde.

‘Jemig, sorry. Normaal gesproken ben ik een stuk discreter en vertel ik mensen echt niet zomaar mijn halve levensverhaal. Misschien had ik het beter bij mijn professionele antwoord kunnen houden. Ik ben

Infinity Hotels erg dankbaar voor de kans om voor hen te werken, maar was toe aan een nieuwe uitdaging.’

‘Geef mij het eerlijke antwoord maar,’ zei Meadow. ‘Star, je vlechtwerk is echt prachtig. En Tierra... Indigo’s make-up ziet er ook erg mooi uit, maar ik denk dat ze nu wel genoeg blush op heeft.’

Indigo glimlachte toen Tierra de blush weglegde, maar vervolgens zilverkleurig glitterpoeder op haar voorhoofd begon te smeren.

‘Wat zou je hier graag willen doen?’ vroeg Meadow.

‘Ik sta overal voor open. River zal wel niet willen dat ik met gasten in contact kom, want we willen kleine kinderen natuurlijk niet bang maken.’ Indigo grijnsde om haar eigen grap.

Meadow lachte echter niet. ‘Ik denk dat River daar juist geen enkel probleem mee heeft. We doen hier eigenlijk alles samen en werken allemaal waar we nodig zijn. Mijn man bouwt de boomhutten, Bear gaat over de elektriciteit en ik houd me vooral bezig met het interieur en de accessoires van de hutten, maar we staan ook allemaal weleens achter de receptiebalie en doen met zijn allen de schoonmaak. Dit is dus zeker geen plek waar je je kunt verstoppen.’

Indigo liet een korte stilte vallen. ‘Ik wil me ook niet meer verstoppen. Twee maanden geleden heb ik een... ervaring gehad waardoor ik besepte dat ik me al veel te lang heb verstopt. Die was zo prachtig dat ik me opeens realiseerde dat ik de afgelopen jaren echt iets wezenlijks gemist heb. Ik wil mijn leven terug. Ik wil weer normaal zijn.’

Meadow grijnsde. ‘Zo fantastisch is het anders niet om normaal te zijn.’

Indigo lachte. ‘Dus je man werkt hier ook?’

‘Ja, hij komt er als het goed is zo aan. Ah, daar zul je River hebben.’ Ze gebaarde naar een plek achter Indigo.

‘O. Heb je misschien toch zo’n gezichtsdoekje voor me?’ vroeg Indigo, want haar hart begon meteen sneller te kloppen.

Meadow fronste. ‘Ik vrees dat het daar al te laat voor is.’

Indigo draaide zich om en zag dat River boven haar uittorende. Hij

zag er nog net zo woest aantrekkelijk uit als in haar herinnering. Zijn schouders waren breed en hij was ook nog eens erg lang, waardoor hij haar aan een enorme beer deed denken. Met een blos op haar wangen dacht ze terug aan de nacht dat hij haar met zijn heerlijke lichaam tegen het bed gedrukt had om haar zoveel genot te bezorgen dat ze het haast uitgeschreeuwd had. Zijn donkerblauwe ogen keken diep in die van haar en op dat moment verdwenen alle woorden uit haar gedachten. Hij had rommelig donker haar waar ze tijdens hun vrijpartij met haar vingers doorheen gestreken had en ze wist nog goed hoe zijn ruige stoppels haar op allerlei plekken intense tintelingen hadden bezorgd. Zou hij nog net zo vaak aan die nacht terugdenken als zij?

Ze krabbelde overeind, hoewel dat hun lengteverschil amper veranderde.

Wat moest ze in vredesnaam zeggen? Hij keek haar nog altijd aan, maar uit zijn blik kon ze niet opmaken wat hij dacht. Misschien kon ze wel eerst zeggen dat ze iets met hem wilde bespreken. Ze deed haar mond open, maar toen...

‘Papa!’ Tierra kirde enthousiast, stond razendsnel op en stortte zich in Rivers open armen. Hij tilde haar op en drukte haar stevig tegen zich aan.

Hun liefde voor elkaar groeit, maar haar geheim ook ...

Twee maanden geleden beleefde Indigo een wilde nacht met de woest aantrekkelijke River. Ze had nooit gedacht dat ze hem weer zou terugzien. Toch staat ze nu bij hem op de stoep om hem te vertellen dat ze zwanger is. Van hem. Er is alleen één probleem: hij herinnert zich niet wie ze is.

Teleurgesteld dat ze blijkbaar zo weinig indruk op hem heeft gemaakt, besluit Indigo haar zwangerschap te verbergen. Maar naarmate ze River beter leert kennen en hun band sterker wordt – en haar buik alsmaar groter – wordt het steeds lastiger om haar geheim te bewaren. Bovendien weet River misschien wel meer dan Indigo in eerste instantie had gedacht ...

Holly Martin is fulltime schrijfster en woont in een kleine cottage aan zee. Met haar feelgoodromans stond ze wekenlang in de bestsellerlijsten. *De bloesemboom vol dromen* is het eerste deel van haar nieuwe Wishing Wood-serie. Eerder verschenen haar succesvolle Happiness- en Jewel Island-series.

Z&K

ISBN 978 90 2055 169 3 NUR 302

9 789020 551693 >

www.zomerenkeuning.nl